

Nr 190.

Av herr **Nilsson, Nils Anton, m. fl.**, om vissa anslag till hästavelns främjande.

I skrivelse nr 31 av den 27 februari 1923 hemställde riksdagen på grund av i båda kamrarna bifallna, lika lydande motioner, att Kungl. Maj:t för beredande av medel till understöd åt landets hästavel måtte medgiva vissa godkända föreningar att anordna vadhållning med totalisator, under villkor att föreningarnas vinst av totalisatorn med skäligt avdrag för omkostnaderna inbetalas till statsverket för i oförmälda motioner och ovanberörda utskottsutlåtande angivna ändamål.

Den beskärning av till hästpremieringen utgående statsmedel, som de senaste åren verkstälts, måste anses verka nedslående och förlamande på hästaveln. Dessa förhållanden belysas ytterligare av vad jordbruksutskottet vid 1922 års riksdag anfört i anledning av även nämnda år framlagda motioner. Utskottet håller nämligen före, att ett understöd från statsmakternas sida av hästaveln är av avgörande betydelse för vår hästavels vidmakthållande och utveckling. »Emellertid», säger utskottet, »hava, såsom framgår av stuteriöverstyrelsens utlåtande, de medel, som sålunda anvisats, varit för ändamålet otillräckliga». »Vidare», heter det längre fram, »torde, såsom jämväl motionärerna framhålla, näppeligen kunna ifrågakomma att under nu rådande statsfinansiella svårigheter förutsätta ökade statsbidrag för ändamålet». Motionärerna hava i stället anvisat en annan utväg, nämligen medgivande av vadhållning medelst totalisator vid travtävlingar och kapplöpningar, under villkor att största delen av därav inflytande inkomster tillfölle statsverket och komme till användning för hästavelns främjande.

Då riksdagen år 1923 beviljade ett belopp av 100,000 kronor, som för innevarande år utgår, framhöll riksdagen, såsom också i årets statsverksproposition, nionde huvudtiteln nederst å sid. 68, erinras, att den hade »så mycket mindre betänkligheter mot det föreslagna anslagsbeloppet, som efter riksdagens beslut i fråga om medgivande att vid vissa offentliga tävlingar anordna vadhållning med totalisator ytterligare medel till hästavelns höjande torde kunna beräknas därigenom inflyta». Så har nu skett, och departementschefen finner här en anledning att minska anslaget med 30,000 kronor till 70,000 kronor. Det torde emellertid ha varit såväl motionärernas som utskottets mening, att totalisatormedlen icke borde tagas i anspråk för att ersätta anslag, som dittills plägat utgå till hästavelns främjande, och denna uppfattning torde få anses hava vunnit riksdagens gillande. Dessa fakta torde enligt vår uppfattning utesluta möjligheten att, även med nu rådande svåra statsfinansiella förhållanden, knappa

in på ett förut otillräckligt anslag, endast därför att totalisatormedlen skulle komma att fylla ut inknappningen.

Departementschefen har jämväl begagnat sig av statens hästavelsfond för att helt indraga anslagen för tillvaratagande och utveckling av inhemska häststammar, nu utgörande 20,000 kronor, samt anslaget till stamboksföring rörande hästar, nu utgörande 10,000 kronor, ändock att dåvarande departementschefen, då hästförsäljningsmedlen överfördes till hästavelsfonden, yttrade, »att han uttryckligen ville betona, att han ingalunda ansåge, att dessa medel borde tagas för att ersätta anslag, som redan dittills plägat utgå till hästavelsändamål». Jordbruksutskottets majoritet godkände departementschefens uttalande och riksdagen godkände jämväl detta utskottets utlåtande.

På grund av vad sålunda anförts, hemställa undertecknade,

att riksdagen måtte till understödjande av prisbelöningar av hästar och därmed förenade kostnader anvisa ett ordinarie reservationsanslag av 100,000 kronor samt för tillvaratagande och utveckling av inhemska häststammar anvisa 20,000 kronor och för understödjande av stamboksföring rörande hästar jämväl anvisa 10,000 kronor.

Stockholm den 20 januari 1924.

Nils Ant. Nilsson.

Elof B. Andersson.

Nils Lindstrand.

Nils Gabrielsson.

August Johansson.